

Mária Júdová

Digitálne aspekty v pohybovej performancii

posudek vedoucího práce

Dobře zvoleným názvem Digitální aspekty v pohybové performanci si Mária Júdová vymezila široké pole popisu svojí práce. Což bývá často na škodu, kdy se nám do zvoleného pole vejde téměř vše. To však o Máriině diplomové práci neplatí. Naopak, zdaleka nejde o pouhou deskripci historického vývoje vztahu pohybu k digitálnímu prostoru, ale performance ve vztahu k technologii je zde záminkou k popsání mnohem důležitějších fenoménů, překračujících rámec performativního nebo digitálního umění.

Práce se tak týká mímésis ve spojení s fyzickou a digitální reprezentací. Logicky se tak dostává k pojetí těla jako na jedné straně vzoru (materiálu), na straně druhé jako výsledného obrazu. Jedním z důležitých důsledků je zde pak akcentovaná hyperrealita, jako druh simulace, jejímž výsledkem je už "jen" reprezentace bez svého předobrazu. Performance tak už nemá svůj reálný zdroj, fyzické zde však stále existuje aniž je přítomno.

Dalším z témat, jimiž se Mária ve své práci zabývá, je pojetí těla jako průsečíku dění, které manipuluje/je jím manipulováno. Což nás může vést k dalším úvahám o tělesnosti v prostoru, který už není složen jen z atomů, ale také bitů (slovy Nicholase Negroponta). A o těle platí to stejné. To se zde tedy nestává jen aktérem, ale obecně metaforou pro odtělesnění ve smyslu překonání omezení nebo dokonce transcendence. Je tedy dobře, že se autorka dostává ve své práci až k posthumanismu, který je opět v debatě o naší současné, resp. budoucí existenci velmi aktuální.

Práce Márie Júdové popisuje druh umění, který není jen intermediální a může být i interaktivní, ale je především interdisciplinárním (mimo to, že je též internacionálním, aby toho inter nebylo málo). To se zdárně promítá do samotného textu, kde je autorka nucena neseťvát jen na uměnovědných disciplínách (performance, vizuální umění, divadlo, tanec, ... hudba), ale pustit se i do filozofie, mediálních studií či psychoanalýzy. Přesto však práce působí jednotným dojmem. Tomu napomáhá i přehledný výklad opírající se o autorkou navrženou klasifikaci digitální performance na digitální reflexi a digitální intervenci. Práce se mohla stát historickým exkurzem do oboru, který je na okraji uměleckého provozu, místo toho však je aktuální reflexí proměn na uměleckém poli. Pro českého čtenáře jde navíc o práci zásadně objevnou.

Mária Júdová pracovala samostatně, finálnímu textu předcházela pečlivý výzkum opřený jak o odbornou literaturu, tak o vlastní zkušenosti a setkání nabytá při svých zahraničních pobytech.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení výborně (A).